

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2015. gada 5. martā*

Apelācija — Ierobežojoši pasākumi pret konkrētām personām saistībā ar situāciju Ēģiptē — Personu, pret kurām tiek veikta kriminālvajāšana valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās dēļ, līdzekļu iesaldēšana — Apvienoto Nāciju Organizācijas Pretkorupcijas konvencija

Lieta C-220/14 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2014. gada 5. maijā iesniedza

Ahmed Abdelaziz Ezz , ar dzīvesvietu Gizā [*Giseh*] (Ēģipte),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed , ar dzīvesvietu Londonā (Apvienotā Karaliste),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin , ar dzīvesvietu Londonā,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar , ar dzīvesvietu Gizā,

ko pārstāv *J. Lewis, QC, B. Kennelly, barrister, J. Pobjoy, barrister, un J. Binns, solicitor,*

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *M. Bishop* un *I. Gurov*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Castillo de la Torre* un *D. Gauci*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši K. Vajda [*C. Vajda*], A. Ross [*A. Rosas*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 *Ahmed Abdelaziz Ezz* u.c. ir iesnieguši apelācijas sūdzību par Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2014. gada 27. februāra spriedumu lietā T-256/11 *Ezz* u.c./Padome (EU:T:2014:93, turpmāk tekstā - “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja viņu prasību atcelt, pirmkārt, Padomes 2011. gada 21. marta Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV L 76, 63. lpp.), un, otrkārt, Padomes 2011. gada 21. marta Regulu (ES) Nr. 270/2011 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV L 76, 4. lpp.), ciktāl šie tiesību akti attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem.

Atbilstošās tiesību normas un tiesvedības priekšvēsture

Apvienoto Nāciju Organizācijas Pretkorupcijas konvencija

- 2 Apvienoto Nāciju Organizācijas Pretkorupcijas konvencija tika pieņemta ar Apvienoto Nāciju Ģenerālasamblejas 2003. gada 31. oktobra rezolūciju Nr. 58/4. Tā stājās spēkā 2005. gada 14. decembrī. To ratificēja visas dalībvalstis, un Eiropas Savienība to apstiprināja ar Padomes 2008. gada 25. septembra Lēmumu 2008/801/EK (OV L 287, 1. lpp.).

- 3 Šīs konvencijas 2. pantā ir noteikts:

“Šīs Konvencijas izpratnē:

[..]

- f) “Iesaldēšana” vai “izņemšana” nozīmē aizliegšanu uz laiku nodot, pārveidot, pārvietot īpašumu vai rīkoties ar to vai arī īpašuma uzraudzības vai kontroles pārņemšanu uz laiku saskaņā ar tiesas vai citas kompetentas institūcijas rīkojumu;
- g) “Konfiskācija”, kas ietver īpašuma zaudēšanu, ja tāda ir paredzēta, nozīmē paliekošu īpašuma atsavināšanu saskaņā ar tiesas vai citas kompetentas institūcijas rīkojumu;

[..].”

- 4 Minētās konvencijas III nodaļa, kurā ir ietverti tās 15.–42. pants, attiecas uz kriminālatbildības par pārkāpumiem paredzēšanu, to konstatēšanu un apkarošanu. Šīs nodaļas 15.–27. pantā ir paredzēts plašs to korupcijas darbību spektrs, kuras dalībvalstīm ir jāatzīst par noziedzīgiem nodarījumiem. Tā kā šīs konvencijas mērķis ir ļaut paredzēt kriminālatbildību par pieaugošu korupcijas aktu skaitu, ņemot vērā draudus, kurus korupcija rada sabiedrības stabilitātei un drošībai, tā ir vērsta ne vien uz nepienācīgu priekšrocību piedāvājumiem personām vai valsts līdzekļu izšķērdēšanu, bet arī tirgošanos ar ietekmi, kā arī noziedzīgi iegūtu līdzekļu slēpšanu un legalizāciju.

5 Šīs konvencijas 31. panta 1. un 2. punkts ir izteikti šādā redakcijā:

“1 Katrai Dalībvalstij pēc iespējas lielākā mērā saskaņā ar to nacionālajiem normatīvajiem aktiem jāievieš nepieciešamie pasākumi, lai varētu konfiscēt:

- a) noziedzīgi iegūtus līdzekļus, kas iegūti, izdarot noziedzīgus nodarījumus, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, vai arī īpašumu, kura vērtība atbilst šo līdzekļu vērtībai;
- b) īpašumu, iekārtas un citus līdzekļus, kas izmantoti vai ko paredzēts izmantot noziedzīgos nodarījumos, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju.

2. Katrai Dalībvalstij jāievieš nepieciešamie pasākumi, lai varētu identificēt, atrast, iesaldēt vai izņemt jebkuru no šī panta 1. daļā minētajām lietām tās eventuālas konfiscēšanas nolūkā.”

6 Apvienoto Nāciju Organizācijas Pretkorupcijas konvencijas 55. panta 2. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Saņemot pieprasījumu no citas Dalībvalsts, kurai ir jurisdikcija pār kādu šajā Konvencijā atrunātu noziedzīgu nodarījumu, pieprasījumam saņēmēšajai Dalībvalstij jāveic pasākumi, lai identificētu, atrastu un uzliktu arestu vai izņemtu noziedzīgi iegūtus līdzekļus, īpašumu, iekārtas vai citus līdzekļus, kas minēti šīs Konvencijas 31. panta 1. daļā, lai tos pēc tam varētu konfiscēt vai nu saskaņā ar pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts rīkojumu, vai arī saskaņā ar pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts rīkojumu pēc pieprasījuma saskaņā ar šī panta 1. daļu.”

Savienības tiesības

7 Saistībā ar Ēģiptē kopš 2011. gada janvāra notikušajiem politiskajiem notikumiem Eiropas Savienības Padome, atsaucoties uz LES 29. pantu, 2011. gada 21. martā pieņēma Lēmumu 2011/172.

8 Saskaņā ar Lēmuma 2011/172 tā sākotnējā redakcijā preambulas 1. un 2. apsvērumu:

“(1) Eiropas Savienība 2011. gada 21. februārī paziņoja par gatavību atbalstīt mierīgu un organizētu pāreju uz civilu un demokrātisku pārvaldi Ēģiptē, kuras pamatā būtu tiesiskums un cilvēktiesību un pamatbrīvību pilnīga ievērošana, kā arī atbalstīt centienus veidot tautsaimniecību, kas sekmē sociālo kohēziju un veicina izaugsmi.

(2) Šajā sakarā būtu jāpiemēro ierobežojoši pasākumi attiecībā uz personām, kas identificētas kā atbildīgas par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un kuras tādējādi liedz Ēģiptes tautai gūt labumu no ekonomikas un sabiedrības ilgtspējīgas attīstības, kā arī grauj demokrātijas attīstību valstī.”

9 Lēmuma 2011/172 tā sākotnējā redakcijā 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Tiek iesaldēti visi līdzekļi un saimnieciskie resursi, kas ir pielikumā uzskaitīto personu un ar tām saistītu fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē, kuras ir identificētas kā atbildīgas par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.”

10 Lai gan šī preambulas 2. apsvēruma un šī 1. panta 1. punkta franču valodas redakcijā ir izmantota frāze “personnes reconnues comme responsables” [personas, kas ir atzītas par atbildīgām], šo tiesību normu angļu valodas redakcijā ir izmantota frāze “persons having been identified as responsible” [personas, kas identificētas kā atbildīgas].

- 11 2014. gada 11. jūlijā, t.i., pēc pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas, *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēts šī lēmuma labojums attiecībā uz bulgāru, spāņu, čehu, igauņu, franču, ungāru un holandiešu valodu redakcijām (OV 2014, L 203, 113. lpp.). Saskaņā ar šo labojumu minētās tiesību normas ir jāsaprot kā tādas, kas attiecas uz personām, kuras ir “identificētas” kā atbildīgas, nevis personām, kas ir “atzītas” pat atbildīgām.
- 12 Lēmuma 2011/172 pielikumā ir iekļauts “Lēmuma 1. pantā minēto fizisko un juridisko personu, vienību un struktūru saraksts”. Šajā sarakstā ir ietverta trīs veidu informācija. Pirmajā slejā ir norādīts attiecīgo tiesību subjektu “vārds, uzvārds (un iespējamie pseidonīmi)”, otrajā slejā ir iekļauta “informācija personas identificēšanai” un trešajā slejā ir norādīts “iekļaušanas [sarakstā] pamatojums”.
- 13 *Ahmed Abdelaziz Ezz* ir iekļauts minētā saraksta septītajā rindā. Otrajā slejā ir precizēta šāda informācija: “Bijušais Parlamenta deputāts. Dzimšanas datums: 12.1.1959. Vīrietis”. Trešajā slejā izklāstītais iekļaušanas sarakstā pamatojums, kas ir identisks visām 19 sarakstā norādītajām personām, ir izteikts šādā redakcijā: “persona, pret kuru Ēģiptes iestādes ir uzsākušas tiesvedību saistībā ar valsts līdzekļu nelikumīgu izlietošanu saskaņā ar ANO Konvenciju par cīņu pret korupciju”.
- 14 *Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed* ir iekļauta saraksta astotajā rindā. Otrajā slejā ir precizēta šāda informācija: “*Ahmed Abdelaziz Ezz* kunga laulātā. Dzimšanas datums: 31.1.1963. Sieviete”.
- 15 *Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin* ir iekļauta saraksta devītajā rindā. Otrajā slejā ir precizēta šāda informācija: “*Ahmed Abdelaziz Ezz* kunga laulātā. Dzimšanas datums: 25.5.1959. Sieviete”.
- 16 *Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggat* ir iekļauta saraksta desmitajā rindā. Otrajā slejā ir precizēta šāda informācija: “*Ahmed Abdelaziz Ezz* kunga laulātā. Dzimšanas datums: 9.10.1969. Sieviete”.
- 17 Atsaucoties uz LESD 215. panta 2. punktu un Lēmumu 2011/172, Padome pieņēma Regulu Nr. 270/2011. Tās 2. panta 1. un 2. punktā būtībā ir pārņemti Lēmuma 2011/172 1. panta 1. un 2. punkta noteikumi. Šajā regulā ir ietverts I pielikums, kas ir identisks Lēmuma 2011/172 pielikumam. Kā izriet no šīs regulas preambulas 2. apsvēruma, ar Lēmumu 2011/172 ieviestie pasākumi “ir Līguma par Eiropas Savienības darbību darbības jomā, tādēļ [...] nepieciešamas Savienības līmeņa reglamentējošas darbības šo pasākumu īstenošanai”, kas pamato šī tiesību akta pieņemšanu.
- 18 Regulā Nr. 270/2011 nav tikuši veikti labojumi, kas būtu analogiski Lēmuma 2011/172 labojumiem.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 19 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā ir iesniegts 2011. gada 20. maijā, apelācijas sūdzības iesniedzēji cēla prasību atcelt Lēmumu 2011/172 un Regulu Nr. 270/2011, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem.
- 20 Lai pamatotu savu prasību, apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirzīja astoņus pamatus. Viņu ceturtais pamats attiecās uz kļūdām faktos un faktu juridiskajā kvalifikācijā saistībā ar viņu iekļaušanas Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pielikumā esošajos sarakstos iemesliem. Šajā ziņā viņi norādīja, ka attiecībā uz viņiem Ēģiptē netiekot veikta tiesvedība.
- 21 Pārsūdzētā sprieduma 123.–133. un 137. punktā Vispārējā tiesa konstatēja:
“123 Ar 2011. gada 7. jūnija vēstuli Padome prasītāju [apelācijas sūdzības iesniedzēju] advokātu birojam precizēja, ka tā ir saņēmusi “Ēģiptes ārlietu ministra 2011. gada 13. februāra vēstuli, kurā ir ietverts Ēģiptes ģenerālprokurora lūgums iesaldēt noteiktu agrāko ministru un amatpersonu līdzekļus”, kuru skaitā ir arī pirmais prasītājs. Šai Padomes vēstulei bija pievienota arī 2011. gada

13. februāra dokumenta uz Ēģiptes Ārlietu ministra kabineta veidlapas kopija. Šajā dokumentā, kas nav parakstīts, ir iekļauts Ēģiptes ģenerālprokurora lūgums iesaldēt “agrāko ministru, amatpersonu un pilsoņu” līdzekļus. Šajā lūgumā iekļauto personu skaitā ir arī pirmais prasītājs, bet otrā, trešā un ceturtnā prasītāja tajā nav iekļautas.

[..]

125 Ar 2011. gada 29. jūlija vēstuli Padome atbildēja uz prasītāju advokātu biroja 2011. gada 13. maija, 9. jūnija un 15. jūlija vēstulēm. Šajā atbildē tā nav atsaukusies uz iespējamām tiesvedībām pret otro, trešo un ceturto prasītāju. Tā ir vienīgi norādījusi:

“[Tās] ir iekļautas to personu sarakstā, uz kurām attiecas minētais Ēģiptes iestāžu tiesiskās palīdzības lūgums (tās ir norādītas pievienotā saraksta 2., 3. un 4. pozīcijā). Lūgumā ir norādīts, ka Ēģiptes ģenerālprokurors ir izdevis rīkojumus par visu sarakstā iekļauto personu līdzekļu konfiskāciju un ka šos rīkojumus ir apstiprinājusi krimināltiesa.”

126 Šai Padomes 2011. gada 29. jūlija vēstulei ir pievienota 2011. gada 24. februāra nota ar atsauces numuru NV93/11/ms, ar kuru Ēģiptes Arābu Republikas vēstniecība Briselē (Beļģija) Savienības Augstajam pārstāvim ārlietās un drošības politikas jautājumos lūdz nodot “kompetentām tiesu iestādēm” tiesiskās palīdzības lūgumu, ko izdevis Ēģiptes Arābu Republikas ģenerālprokurors.

127 Šīs notas pielikumā ir pievienoti trīs dokumenti.

128 Pirmais no tiem, bez datuma un paraksta, ir tiesiskās palīdzības lūguma teksts. Šis angļu valodā rakstītais lūgums ir vērsts uz “noteiktu agrāko ministru un amatpersonu līdzekļu iesaldēšanu, konfiskāciju un atgūšanu”. Tajā ir iekļauta atsauce uz “Ēģiptes ģenerālprokurora veicamo izmeklēšanu 2010. gada lietās ar numuriem 162 un 234 [..], 2011. gada lietās ar numuriem 34, 36, 38, 39, 55 un 70 [..], kā arī lietā ar numuru 137/2011 [..] attiecībā uz agrāko ministru un amatpersonu korupcijas likumpārkāpumiem, valsts līdzekļu piesavināšanos un naudas atmazgāšanas likumpārkāpumiem” un ir uzskaitītas piecpadsmit personas, kuru skaitā ir četri prasītāji. Turklāt tajā ir norādīts, pirmkārt, ka Ēģiptes Arābu Republikas ģenerālprokurors ir nolēmis konfiscēt uzskaitīto personu līdzekļus un, otrkārt, ka šo konfiskāciju “ir apstiprinājusi krimināltiesa”.

129 Otrais 2011. gada 24. februāra notai pievienotais dokuments atbilst “agrāko amatpersonu, [viņu] laulāto un bērnu sarakstam”, kurā otrā, trešā un ceturtnā prasītāja ir norādītas attiecīgi otrajā, trešajā un ceturtnajā pozīcijā.

130 Trešais 2011. gada 24. februāra notai pievienotais dokuments ir apsūdzību, kas pret pirmo prasītāju ir izvirzītas “2011. gada lietā ar numuru 38”, kopšavilkums, kas ir lieta, kura ir minēta iepriekš 128. punktā norādītajā tiesiskās palīdzības lūgumā. Šis dokuments nav datēts. Turklāt tas nav noformēts uz veidlapas ar “galvu” un nav parakstīts. Tomēr, tāpat kā uz 2011. gada 24. februāra notas un visiem citiem tai pievienotajiem dokumentiem, uz tā ir norādīts Ēģiptes Arābu Republikas vēstniecības Briselē zīmogs.

131 Var secināt, ka neviens no iepriekš minētajiem dokumentiem neliecina par to, ka pret otro, trešo un ceturto prasītāju Ēģiptē tiktu veikta kriminālvajāšana par valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās faktiem.

132 Turpretim iepriekš 128. punktā minētajā tiesiskās palīdzības lūgumā ir skaidri norādīts, ka 2011. gada 24. februārī, t.i., mazāk par mēnesi pirms Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pieņemšanas, pret visiem prasītājiem ticis izdots Ēģiptes Arābu Republikas ģenerālprokurora rīkojums par viņu līdzekļu konfiskāciju, ko ir apstiprinājusi krimināltiesa un kas ir saistīts ar izmeklēšanu saistībā ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.

133 Prasītāji turklāt nav iesnieguši nevienu pierādījumu, lai apšaubītu šajā tiesiskās palīdzības lūgumā iekļautās faktiskās norādes. Tieši pretēji, Ēģiptes tiesas spriedums, kura tulkojums Vispārējās tiesas kancelejā ir iesniegts 2013. gada 5. martā, apstiprina, ka 2013. gada 30. janvārī otrajai prasītājam vēl bija piemērojama līdzekļu iesaldēšana. Turklāt tiesas sēdē prasītāji nav apstrīdējuši iepriekš minētā konfiskācijas rīkojuma esamību.

[..]

137 [...] no iepriekš 130. punktā minētā dokumenta skaidri izriet, ka “2011. gada lietā ar numuru 38” pirmais prasītājs ticis “apsūdzēts” par to, pirmkārt, ka viņš ir “nelikumīgi piesavinājis publiskā sektora uzņēmuma līdzekļus, kura akcijas [piederēja] valstij”, un, otrkārt, ka viņš ir “izdarījis likumpārkāpumu, ko veido labuma gūšana no publiskā īpašuma un kaitējuma tam nodarīšana, kā arī [šāda] īpašuma nelikumīga piesavināšanās un [...] piesavināšanās atvieglošana”.

22 Tā kā Vispārējā tiesa nevienu no pamatiem neapmierināja, tā noraidīja prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi

23 Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- atcelt Lēmumu 2011/172 un Regulu Nr. 270/2011 tiktāl, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas attiecas uz apelācijas sūdzību un tiesvedību Vispārējā tiesā, un
- veikt visus citus pasākumus, ko Tiesa uzskatīs par piemērotiem.

24 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt apelācijas sūdzību, un
- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Eiropas Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt apelācijas sūdzību, un
- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt šīs instances tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

26 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza sešus pamatus.

Par pirmo pamatu

27 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, nospriežot, ka Lēmums 2011/172 ir ticis likumīgi pieņemts, pamatojoties uz LES 29. pantu, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Šis pamats attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 44.–47. punktu.

Pārsūdzētais spriedums

- 28 Lai noteiktu LES 29. panta nozīmi, Vispārējā tiesa ir izskatījusi LES 21., 23.–25. un 28. pantu. Pārsūdzētā sprieduma 41. punktā tā ir secinājusi:

“No šīm tiesību normām, aplūkojot tās kopumā, izriet, ka “Savienības attieksmi” LES 29. panta izpratnē veido lēmumi, kas, pirmkārt, iekļaujas kopējā ārpolitikā un drošības politikā (KĀDP), kura ir definēta LES 24. panta 1. punktā, otrkārt, skar “īpašus ģeogrāfiskus vai tematiskus jautājumus” un, treškārt, kuriem nav “operacionālas rīcības” rakstura LES 28. panta izpratnē.”

- 29 Minētā sprieduma 44.–46. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka šajā lietā trīs kritēriji ir izpildīti. Minētā sprieduma 47. punktā tā ir secinājusi, ka Lēmuma 2011/172 1. pants varēja tikt likumīgi pieņemts, pamatojoties uz LES 29. pantu.

Lietas dalībnieku argumenti

- 30 Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka nosacījumi, kas ļauj pieņemt lēmumus, pamatojoties uz LES 29. pantu, šajā lietā neesot izpildīti. Ierakstīšanas Lēmuma 2011/172 pielikumā esošajā sarakstā pamatojums neesot iekļauts LES 21. pantā definētajos KĀDP principos un mērķos. Padomes minētajās vēstulēs Ēģiptes iestādes nekad neesot likušas saprast, ka darbības, kuras tiek pārvestas apelācijas sūdzības iesniedzējiem, apdraud “demokrātiju” Ēģiptē vai šis valsts “sabiedrības ekonomikas [vai] sabiedrības ilgtspējīgu attīstību”.
- 31 Pirmajam apelācijas sūdzības iesniedzējam pārmestā rīcība, t.i., krāpšana, kaitējot kādas sabiedrības akcionāriem, neattaisnojot Savienības starptautiskajā līmenī veiktu pasākumu atbilstoši KĀDP. Turklāt pret *Ezz k*-ga laulātajām neesot izteikta nekāda būtiska apsūdzība. Uzskatīt, ka trešā valstī izdarīta krāpšana attiecas uz Savienības ārpolitiku un drošības politiku, nozīmētu būtiski paplašināt šīs politikas piemērošanas jomu, negatīvi ietekmējot dalībvalstu kompetenci attiecībā uz tiesisko palīdzību.
- 32 Turklāt Ēģiptes iestādes nevis esot lūgušas Savienībai pieņemt lēmumu atbilstoši LES 29. pantam, bet gan esot lūgušas tiesisko palīdzību, kas attiecas uz valsts tiesu iestādēm.
- 33 Visbeidzot, šo iestāžu lūgums attiecoties uz to līdzekļu saglabāšanu, kas varētu tikt izmantoti, lai izpildītu valsts tiesas pret *Ezz k*-gu pasludinātu spriedumu un radītu iespēju attiecīgo summu “atgriešanai”, un [šādām darbībām] atbilstoši KĀDP neesot kompetences. Vispārējā tiesa, nospriežot, ka viens no apelācijas sūdzības iesniedzējiem ir apsūdzēts par darbībām, kuras Ēģiptes iestādes ir uzskatījušas par tādām, kas apdraud Ēģiptes Arābu Republikas demokrātisko valdību vai šis valsts ekonomikas un sabiedrības ilgtspējīgu attīstību, esot sagrozījusi tai sniegtos pierādījumus.
- 34 Padome norāda, ka pirmajā pamatā esot apvienoti divi iebildumi, viens no kuriem attiecas uz Lēmuma 2011/172 tiesiskā pamata neesamību un otrs – to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji neatbilst nosacījumiem, lai ietilptu Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 piemērošanas jomā. Tā atgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 44.–47. punktā Vispārējā tiesa esot atbildējusi uz viņu pamatu par tiesiskā pamata neesamību.
- 35 Padome uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji kļūdaini interpretējot Lēmuma 2011/172 mērķus, jo neviens šī lēmuma apstākļi neļaujot secināt, ka viņu iekļaušanas šī lēmuma pielikumā norādītajā to personu sarakstā, kuru līdzekļi un saimnieciskie resursi tiek iesaldēti, iemesls būtu trešajā valstī izdarīta krāpšana vai ka šī lēmuma mērķis būtu tiesiskās palīdzības sniegšana.

- 36 Lēmums 2011/172 esot patstāvīgs pasākums, kas esot ticis noteikts, nevis atbildot uz Ēģiptes iestāžu lūgumu, bet tādēļ, lai īstenotu KĀDP mērķus, un izmantojot Padomei šajā ziņā piešķirto rīcības brīvību. Šī apstākļa dēļ, izskatot iebildi par prettiesiskumu, kas tikusi izvirzīta pret Lēmuma 2011/172 1. pantu, Vispārējā tiesa neesot spriedusi nedz par apelācijas sūdzības iesniedzēju iespējamām darbībām, nedz arī par piezīmes NV93/11/ms saturu, un tai tas neesot bijis jādara.
- 37 Komisija norāda, ka pirmais pamats, ciktāl tas attiecas uz Lēmuma 2011/172 tiesiskā pamata neesamību, esot nepieņemams, jo tas neesot bijis norādīts pirmajā instancē iesniegtajā prasībā atcelt tiesību aktu. Tāpat tas esot jauns pēc būtības, ciktāl kritērijs attiecībā uz atbildību par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzēju līdzekļu iesaldēšanas pamatā, neesot saderīgs ar LES 21. pantu, jo pasākums neesot vērstis ne uz vienu no šī panta 1. un 2. punktā paredzētajiem mērķiem. Turklāt apelācijas sūdzībā nekādi neesot aplūkota Vispārējās tiesas argumentācija par LES 29. panta nozīmi un piemērošanas jomu, kas iekļauta pārsūdzētā sprieduma 34.–54. punktā. Tādēļ pamats esot atzīstams par nepieņemamu.
- 38 Pakārtoti Komisija norāda, ka, uzskatot, ka LES 29. panta piemērošanas nosacījumi ir izpildīti, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tā norāda, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēji, šajā lietā runa neesot par to, lai uzskatītu, ka trešā valstī izdarīta krāpšana attiecas uz Savienības ārpolitiku un drošības politiku, bet gan par to, lai atbildētu uz trešā valstī nesen izveidotas valdības lūgumiem attiecībā uz šīs valsts līdzekļu saglabāšanu, lai radītu to vēlākas atgūšanas un izmantošanas par labu Ēģiptes sabiedrībai iespēju.
- 39 Turklāt tā uzsver, ka fakts, ka Ēģiptes iestāžu lūgums ir bijis tieši adresēts Savienības tiesu iestādēm, neietekmējot jautājumu, vai LES 29. pants ir piemērots tiesiskais pamats, lai pieņemtu Lēmumu 2011/172 attiecībā uz ierobežojošiem pasākumiem. Šie ierobežojošie pasākumi esot patstāvīgi pasākumi, kurus Padomei ir tiesības noteikt pat attiecīgas trešās valsts lūguma neesamības apstākļos.
- 40 Visbeidzot, atsaucei uz līdzekļu atgriešanu šajā lietā neesot nozīmes, jo šis jautājums esot ārpus Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 piemērošanas jomas.

Tiesas vērtējums

- 41 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka Lēmums 2011/172 ir ticis likumīgi pieņemts, pamatojoties uz LES 29. pantu.
- 42 Tiesību akta tiesiskā pamata pārbaude ļauj pārbaudīt šī akta autora kompetenci (šajā ziņā skat. spriedumu Vācija/Parlaments un Padome, C-376/98, EU:C:2000:544, 83. punkts) un pārbaudīt, vai šī tiesību akta pieņemšanas procesā nav tikušas pieļautas nelikumības (spriedums *ABNA u.c.*, C-453/03, C-11/04, C-12/04 un C-194/04, EU:C:2005:741, 53. lpp.). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta tiesiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, ko tiesa var pārbaudīt, tostarp ar šī tiesību akta mērķi un saturu (skat. tostarp spriedumu Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 42. punkts).
- 43 Pārsūdzētā sprieduma 44.–46. punktā Vispārējā tiesa ir izskatījusi Lēmuma 2011/172 mērķi un saturu un ir secinājusi, ka tas varēja likumīgi tikt pieņemts, pamatojoties uz LES 29. pantu. It īpaši pārsūdzētā sprieduma 44. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka Lēmums 2011/172 iekļaujas jaunu Ēģiptes iestāžu atbalsta politikā, kas ir paredzēta šīs valsts gan politiskai, gan arī ekonomiskai stabilizēšanai un, konkrētāk, palīdzības šīs valsts iestādēm sniegšanai to cīņā pret valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un ka tādējādi šis lēmums pilnībā izriet no KĀDP un atbilst LES 21. panta 2. punkta b) un d) apakšpunktā minētajiem mērķiem.

- 44 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēji nenorāda nekādus argumentus, lai pierādītu, ka iepriekšējā punktā izklāstītajā argumentācijā Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, bet vienīgi vispārīgi apgalvo, ka Padomes sniegtajās vēstulēs Ēģiptes iestādes neesot norādījušas, ka darbības, kuras tiek pārņemtas apelācijas sūdzības iesniedzējiem, apdraud demokrātiju Ēģiptē vai šīs valsts ekonomikas vai sabiedrības ilgtspējīgu attīstību LES 21. panta 2. punkta b) un d) apakšpunkta izpratnē. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācijai nevar piekrist.
- 45 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd Lēmuma 2011/172 pamatotību saistībā ar LES 21. pantu.
- 46 Tomēr, ņemot vērā to KĀDP mērķu un uzdevumu plašo spektru, kas ir izklāstīti LES 3. panta 5. punktā un 21. pantā, kā arī īpašajās tiesību normās attiecībā uz KĀDP, tostarp LES 23. un 24. pantā, ar šo argumentu nevar apšaubīt Vispārējās tiesas vērtējumu attiecībā uz Lēmuma 2011/172 tiesisko pamatu.
- 47 Attiecībā uz iebildumu par pierādījumu sagrozīšanu ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav noteikuši, uz kādu ar pirmo pamatu apstrīdēto pārsūdzētā sprieduma punktu daļu attiecas šis iebildums.
- 48 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

- 49 Ar savu otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa, nospriežot, ka viņi atbilst Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, kā arī šo tiesību aktu pielikumos esošajam pamatojumam, lai pret viņiem varētu noteikt ierobežojušus pasākumus attiecībā uz viņu rīcībā esošajiem līdzekļiem un saimnieciskajiem resursiem un iekļaut viņu vārdus katra no šiem tiesību aktiem pielikumā esošajā sarakstā, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

Pārsūdzētais spriedums

- 50 Ņemot vērā Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta angļu valodas redakcijas atšķirību no citu valodu redakcijām, pārsūdzētā sprieduma 62.–84. punktā Vispārējā tiesa ir veikusi šīs tiesību normas interpretāciju. Angļu valodas redakcijā tajā ir paredzēts iesaldēt “persons having been identified as responsible” (personu, kas “identificētas” kā atbildīgas) līdzekļus, lai gan franču valodas redakcijā ir paredzēta atsauce uz personām, kas ir “atzītas” pat atbildīgām par nelikumīgu piesavināšanos.
- 51 Ņemot vērā minētās tiesību normas kontekstu un mērķi, pārsūdzētā sprieduma 67. punktā tā ir secinājusi, ka tā ir jāinterpretē plaši. Minētā sprieduma 70.–81. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka princips, ka tiesību normas, ar kurām ir paredzētas administratīvas sankcijas, ir interpretējamas šauri, neliedz veikt šādu interpretāciju. Tāpat minētā sprieduma 82.–84. punktā tā ir līdzīgi nospriedusi attiecībā uz nevainīguma prezumpcijas principu.
- 52 Izskatot pamatojumu, kura dēļ apelācijas sūdzības iesniedzēju vārdi ir tikuši ierakstīti Lēmuma 2011/172 pielikumā pievienotajā sarakstā, Vispārējā tiesa ir salīdzinājusi tā formulējumu dažādās šī lēmuma valodu redakcijās. Pārsūdzētā sprieduma 93. punktā tā ir norādījusi, ka neatkarīgi no izmantojamās valodas redakcijas ierakstīšanas sarakstā pamatojums atbilst minētā lēmuma 1. pantam, un minētā sprieduma 94. punktā ir konstatējusi, ka šī pielikuma angļu valodas redakcija labāk atbilst ar šo pantu sasniedzamajam mērķim.
- 53 Tātad pamatojoties uz Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta angļu valodas redakcijas formulējumu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 95. punktā ir nospriedusi, ka “Padome ir paredzējusi iesaldēt [apelācijas sūdzības iesniedzēju] līdzekļus tā iemesla dēļ, ka attiecībā uz tiem Ēģiptē tiek veikta

tiesvedība, kura ir saistīta, lai kāds arī būtu šīs saistības raksturs, ar izmeklēšanu sakarā ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos”. Pārsūdzētā sprieduma 99. punktā tā ir secinājusi, ka, “ierakstot [apelācijas sūdzības iesniedzēju] vārdus Lēmumam 2011/172 pievienotajā sarakstā, Padome nav ignorējusi kritērijus, ko tā pati ir paredzējusi šī lēmuma 1. panta 1. punktā”.

Lietas dalībnieku argumenti

- 54 Apelācijas sūdzības iesniedzēji vispirms apstrīd Vispārējās tiesas veikto Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkta interpretāciju. Viņi norāda, ka, atbalstot šo tiesību normu angļu valodas redakciju, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Viņi apgalvo, ka tā gluži neesot, ka angļu valodas redakcija labāk atbilst ar Lēmumu 2011/172 sasniedzamajam mērķim, un ka Vispārējai tiesai esot bijis jāaskaņo dažādu valodu redakcijas. Vispārējai tiesai esot pienākums interpretēt šīs tiesību normas atkarībā no regulējuma vispārējās sistēmas un mērķa. Apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd arī Vispārējās tiesas veikto tā pamatojuma interpretāciju pārsūdzētā sprieduma 85.–95. punktā, kas attaisno katra no viņiem ierakstīšanu Lēmuma 2011/172 pielikumā un Regulas Nr. 270/2011 pielikumā.
- 55 Saistībā ar šo kļūdaino interpretāciju Vispārējā tiesa neesot veikusi pierādījumu pilnīgu un rūpīgu pārbaudi, kas tiek prasīta Savienības tiesībās. Tā esot pamatojusies tikai uz tiesiskās palīdzības lūgumā iekļautajiem apgalvojumiem, nepārbaudot to pareizību. Tostarp tā neesot ņēmusi vērā pirmā apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu, ka pret viņu izteiktajai apsūdzībai patiesībā ir politisks mērķis un tai nav pamata. Līdzīgi Vispārējā tiesa neesot izskatījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumus, atbilstoši kuriem pret viņu Ēģiptē ir tikusi īstenota attieksme, neievērojot lietas taisnīgas izskatīšanas un tiesiskās valsts fundamentālas garantijas.
- 56 Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 99. punktā nospriežot, ka, ierakstot apelācijas sūdzības iesniedzēju vārdus Lēmumam 2011/172 pievienotajā sarakstā, Padome neesot ignorējusi kritērijus, ko tā pati ir paredzējusi šī lēmuma 1. panta 1. punktā, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 57 Šī kļūda esot vēl acīmredzamāka attiecībā uz otro līdz ceturto apelācijas sūdzības iesniedzēju. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 131. punktā esot konstatējusi, ka neviens no Padomes iesniegtajiem dokumentiem neliecina par to, ka pret šiem apelācijas sūdzības iesniedzējiem Ēģiptē tiktu veikta kriminālvajāšana par valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās faktiem. Norādot uz šo apelācijas sūdzības iesniedzēju saikni ar pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā nedz Tiesas spriedumu lietā *Tay Za*/Padome (C-376/10 P, EU:C:2012:138, 66. punkts), nedz arī Vispārējās tiesas spriedumu lietā *Nabipour* u.c./Padome (T-58/12, EU:T:2013:640, 107. un 108. punkts), saskaņā ar kuriem vienīgi fiziskas personas pašas dalība attiecīgajā regulējumā norādītajās darbībās pamato ierobežojošu pasākumu noteikšanu attiecībā uz šo personu.
- 58 Padome uzskata, ka savā Lēmuma 2011/172 interpretācijā Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Katrā ziņā kopš šī lēmuma labojuma publikācijas jautājums par akta autora nodomu esot galīgi noregulēts.
- 59 Saistībā ar kriminālprocesa pret pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju esamības pierādījumiem Padome atsauca uz Ēģiptes ģenerālprokurora piezīmi NV93/11ms un to, ka Vispārējā tiesā iesniegtajā prasības pieteikumā šis apelācijas sūdzības iesniedzējs esot atzinis, ka pret viņu šāds process tiek veikts. Kriminālvajāšana neesot balstīta uz Apvienoto Nāciju Organizācijas Pretkorupcijas konvencijas pārkāpumiem, bet apstākļi, ko Ēģiptes iestādes pārmet apelācijas sūdzības iesniedzējam, atbilstot šajā konvencijā, tostarp tās 17. un 18. pantā, aprakstītajiem pārkāpumiem. Tādējādi pamatojums ierakstīšanai Lēmuma 2011/172 pielikumā esošajā sarakstā atbilstot Ēģiptes tiesu iestāžu veiktajai tiesvedībai, kuru pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs pats esot apstiprinājis.

- 60 Padome norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji neesot norādījuši, ciktāl Padomei vai Vispārējai tiesai ir bijis jāņem vērā arguments, ka pret pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītajai apsūdzībai patiesībā ir politisks mērķis. Tā turklāt atgādina, ka pret viņu noteiktie ierobežojošie pasākumi neesot kriminālsods, tā kā arguments par lietas taisnīgas izskatīšanas un tiesiskas valsts [principa] pārkāpumu neattiecoties uz lietu.
- 61 Saistībā ar otro līdz ceturto apelācijas sūdzības iesniedzēju Padome uzsver, ka viņu ierakstīšana Lēmuma 2011/172 pielikumā esošajā sarakstā neesot pamatota ar to, ka viņas ir saistītas ar pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju. Šajā ziņā tā atgādina, ka tostarp pārsūdzētā sprieduma 97. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji šajā sarakstā ir tikuši ierakstīti, pamatojoties tikai uz vienu iemeslu, ka attiecībā uz tiem Ēģiptē tiek veikta tiesvedība, kura ir saistīta ar izmeklēšanu saistībā ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.
- 62 Komisija norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīdot pārsūdzētā sprieduma 57.–84. punktu, kuros Vispārējā tiesa ir veikusi Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta interpretāciju. Tā norāda, ka Vispārējā tiesa esot likumīgi devusi priekšroku plašai šīs tiesību normas interpretācijai. Līdzekļu iesaldēšanas mērķis, t.i., dot Ēģiptes valdībai iespēju vēlāk atgūt šos līdzekļus, nevarētu tikt sasniegts, ja būtu jāsaņem kriminālvajāšanas uzsākšana. Turklāt Lēmuma 2011/172 redakcija neliedzot veikt šādu interpretāciju. Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkts un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkts attiecoties uz personām, kuras ir atzītas par atbildīgām par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un ar tām “saistītām” personām. Turklāt šo pantu 2. punktā ir paredzēts pasākums, kas ir vērsti uz to, lai novērstu, ka attiecīgās personas apiet tām noteiktos ierobežojošos pasākumus. Tātad Komisija secina, ka ierakstīšanas Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 207/2011 pielikumā esošajos sarakstos pamatojums, t.i., fakts, ka pret personu [iestādes] “ir uzsākušas tiesvedību”, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas nozīmētu, ka pret attiecīgajām personām būtu jābūt uzsāktai “kriminālvajāšanai”.
- 63 Saistībā ar pierādījumiem Komisija uzsver, ka Padome esot varējusi pamatoties uz Ēģiptes iestāžu vēstulēm, nepārbaudot šajās vēstulēs iekļauto argumentu pamatotību un nenosakot savu rīcību atkarībā no šīs tiesvedības iznākuma. Lai gan attiecībā uz pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju Ēģiptes ģenerālprokurora tiesiskās palīdzības lūgumā esot bijuši norādīti detalizēti fakti attiecībā tostarp uz “labuma gūšanu no publiskā īpašuma vērtības un tā ar nodomu izdarītu apdraudējumu”, attiecībā uz otro līdz ceturto apelācijas sūdzības iesniedzēju tas tā neesot. Iemesls, kādēļ viņu līdzekļus ir apķīlājušas Ēģiptes iestādes un kādēļ tie ir tikuši iesaldēti ar Savienības aktiem, esot tas, ka tās saiknes dēļ, kura viņas vieno ar pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju, viņas var nelikumīgi piesavināties valsts līdzekļus vai var tikt izmantotas šim nolūkam. Turklāt saskaņā ar šajās vēstulēs esošo informāciju šo apelācijas sūdzības iesniedzēju līdzekļu apķīlāšana ir bijusi ģenerālprokurora izdotu un krimināltiesas apstiprinātu rīkojumu priekšmets. Padome tātad esot sniegusi nozīmīgu informāciju, kas ir bijusi pamats attiecīgo sarakstu izveidei.
- 64 Saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju prasīto pilnīgo pārbaudi attiecībā uz ierakstīšanas šajos sarakstos iemesliem Komisija uzsver, ka Padomei neesot jāpārbauda Ēģiptes iestāžu argumentu “pamatotais” raksturs, nedz arī jāspriež pēc būtības par valsts iekšējo lietu. Ēģiptes iestāžu vēstules esot atbilstoša informācija, uz kuru Padome esot varējusi pamatoties, lai noteiktu ierobežojošus pasākumus.
- 65 Tāpat kā Padome, Komisija norāda, ka atsauce uz Apvienoto Nāciju Organizācijas Pretkorupcijas konvenciju esot palīdzības lūguma tiesiskais pamats un to nevarot saprast kā norādi uz īpašiem pret pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju veiktās tiesvedības iemesliem.
- 66 Secinot Komisija norāda, ka kritika, ka Vispārējās tiesas argumentācija neesot pietiekama, neatspoguļojot pārsūdzēto spriedumu. Tā norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīdot pārsūdzētā sprieduma 67. punktu un neņemot vērā Vispārējās tiesas detalizēto analīzi attiecībā uz

iekļaušanai Lēmuma 2011/172 pielikumā esošajā sarakstā nozīmīgo kritēriju definēšanu (pārsūdzētā sprieduma 57.–84. punkts), ierakstīšanas šajā sarakstā pamatojuma definēšanu (minētā sprieduma 85.–95. punkts) un faktu juridisko kvalifikāciju (118.–157. punkts).

67 Visbeidzot, Komisija norāda, ka spriedums *Tay Za*/Padome (EU:C:2012:138) izskatāmajā lietā neesot nozīmīgs. Šī lieta attiecoties uz uzņēmumu vadītāja, kas bija saistīts ar Birmas vadītājiem, dēlu un pret režīmu šajā trešajā valstī noteiktajiem pasākumiem attiecībā uz ierēdņiem, “kas nosaka vai īsteno politiku, kura traucē Birmas/Mjanmas pārejai uz demokrātiju, vai kas gūst no tā labumu”. Izskatāmajā lietā mērķis esot saglabāt valsts līdzekļus nolūkā tos vēlāk atgriezt Ēģiptes Arābu Republikai. Tātad vienīgi laulības ar tādu personu fakts, kurai ir saiknes ar valsts vadītājiem, nenozīmē saistības ar šīs valsts politisko režīmu atzišanu. Turpretim, ja ierobežojošie pasākumi ir vērsti uz valsts līdzekļu saglabāšanu, šādai situācijai ir nozīme, jo noteikti līdzekļi laulātajiem un viņu sievietēm var piederēt kopīgi. Jau fakts vien, ka Ēģiptē ir tikuši pieņemti rīkojumi, pat ja tie nav obligāti nepieciešami otrās līdz ceturtās apelācijas sūdzības iesniedzējas ierakstīšanai Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pielikumā esošajos sarakstos, ir būtiska norāde uz šādu saistību, jo Ēģiptes tiesām ir labākas zināšanas par pirmajam apelācijas sūdzības iesniedzējam un viņa laulātajam piemērojamo ierēdņu režīmu.

Tiesas vērtējums

68 Ar savu otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd, pirmkārt, kritēriju ierakstīšanai Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pielikumā esošajos sarakstos interpretāciju, ko ir veikusi Vispārējā tiesa, un, otrkārt, viņu ierakstīšanu atbilstoši šiem kritērijiem, kā arī norādīto pamatojumu.

69 Pretēji tam, ko norāda, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji, Vispārējā tiesa ir veikusi Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkta interpretāciju, ņemot vērā šo tiesību normu atšķirīgās redakcijas dažādu Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 valodu redakcijās, to kontekstu un to mērķi.

70 Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 66. punktā Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, šo tiesību aktu mērķi ir identificējusi kā palīdzību Ēģiptes iestādēm to cīņā pret valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos. Šis mērķis tieši izriet no Lēmuma 2011/172 preambulas 2. apsvēruma.

71 Ņemot vērā šo mērķi, Vispārējā tiesa turklāt nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, tajā pašā 66. punktā nospriežot, ka, ja ierobežojošie pasākumi tiktu pakārtoti par līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos aizdomās turēto personu krimināltiesiskai notiesāšanai, Lēmuma 2011/172 lietderīgā iedarbība tiktu apdraudēta, jo šajā gaidīšanas laikposmā viņu rīcībā būtu nepieciešamais laiks, lai pārvietotu savus līdzekļus uz valstīm, kuras neīsteno nekādas sadarbības formas ar Ēģiptes iestādēm.

72 Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 67. punktā Vispārējā tiesa ir pareizi secinājusi, ka Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas ne vien uz personām, attiecībā uz kurām tiek veikta kriminālvajāšana, bet arī uz personām, attiecībā uz kurām tiek veikta tiesvedība saistībā ar kriminālvajāšanu par ar “Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos” saistītajiem faktiem, jo šīs pēdējās minētās personas var tikt kvalificētas kā personas, kuras ir saistītas ar indivīdiem, pret kuriem tiek veikta šī kriminālvajāšana.

73 Ņemot vērā šīs interpretācijas pamatotību, pārsūdzētā sprieduma 93. punktā Vispārējā tiesa ir pareizi norādījusi, ka neatkarīgi no izmantojamās valodas redakcijas apelācijas sūdzības iesniedzēju vārdu ierakstīšanas pamatojums atbilst Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktam, un pārsūdzētā sprieduma 94. punktā tā ir pareizi norādījusi, ka angļu valodas redakcija labāk atbilst ar šo tiesību normu sasniedzamajam mērķim. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 95. punktā Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu

tiesību piemērošanā, ir secinājusi, ka Padome ir paredzējusi iesaldēt apelācijas sūdzības iesniedzēju līdzekļus tā iemesla dēļ, ka attiecībā uz tiem Ēģiptē tiek veikta tiesvedība, kura ir saistīta, lai kāds arī būtu šis saistības raksturs, ar izmeklēšanu sakarā ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.

- 74 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd viņu ierakstīšanu Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pielikumā esošajos sarakstos tā iemesla dēļ, ka ar to tiekot pārkāpts Lēmums 2011/172. Lai gan, kā ir ticis norādīts šī sprieduma 72. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēju sniegtā šī lēmuma interpretācija nevar tikt atbalstīta, tomēr ir jāpārbauda viņu šajā ziņā norādītie argumenti.
- 75 Saistībā ar Ēģiptes iestāžu sniegto palīdzības lūgumu ir jākonstatē, ka tas ir izskatīts tostarp pārsūdzētā sprieduma 128.–134. un 137. punktā. Pārsūdzētā sprieduma 128. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka šis lūgums ir saistīts ar Ēģiptes ģenerālprokurora izmeklēšanu pret četriem apelācijas sūdzības iesniedzējiem, kas attiecas tostarp uz korupcijas un valsts līdzekļu piesavināšanās likumpārkāpumiem. Minētā sprieduma 133. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav iesnieguši pierādījumus, lai apšaubītu šajā tiesiskās palīdzības lūgumā iekļautās faktiskās norādes. Līdzīgi tā ir norādījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav apstrīdējuši Ēģiptes ģenerālprokurora rīkojuma attiecībā uz viņu līdzekļu apķīlāšanu, ko ir apstiprinājusi krimināltiesa, esamību. Attiecībā, konkrētāk, uz pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 130. un 137. punktā ir pārbaudījusi vienu no tiesiskās palīdzības lūgumam pievienotajiem dokumentiem un ir konstatējusi, ka “2011. gada lietā ar numuru 38” pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs ticis “apsūdzēts” par to, ka viņš ir “nelikumīgi piesavinājis publiskā sektora uzņēmuma līdzekļus, kura akcijas [piederēja] valstij”, un ir “izdarījis likumpārkāpumu, ko veido labuma gūšana no publiskā īpašuma un kaitējuma tam nodarīšana, kā arī [šāda īpašuma] nelikumīga piesavināšanās un [...] piesavināšanās atvieglošana”.
- 76 Šajos apstākļos, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīd nedz palīdzības lūguma un tam pievienoto dokumentu, nedz arī rīkojuma par viņu līdzekļu apķīlāšanu esamību, tad pretēji tam, ko viņi norāda, Vispārējai tiesai nevar pārnest, ka tā nebūtu veikusi šo pierādījumu pilnīgu un rūpīgu pārbaudi.
- 77 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka Padomei vai Vispārējai tiesai ir nevis jāpārbauda tās izmeklēšanas pamatotība, kuras priekšmets ir apelācijas sūdzības iesniedzēji, bet ir vienīgi jāpārbauda lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu saistībā ar palīdzības lūgumu pamatotība. Saistībā ar Vispārējās tiesas faktiskajiem konstatējumiem par tiesvedību attiecībā uz četriem apelācijas sūdzības iesniedzējiem pastāvēšanu ir jāatgādina Tiesas pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa ir vienīgā instance, kas ir tiesīga, no vienas puses, konstatēt faktus, izņemot gadījumus, kad šo konstatējumu materiālā neprecizitāte izriet no šai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, un, no otras puses, veikt šo faktu vērtējumu. Tādējādi faktu novērtējums nav tiesību jautājums, kas ir pakļauts Tiesas kontrolei, izņemot gadījumu, kad iesniegtie pierādījumi ir tikuši sagrozīti (skat. tostarp spriedumu *Versalis/Komisija*, C-511/11 P, EU:C:2013:386, 66. punkts, kā arī spriedumu *Telefónica* un *Telefónica de España/Komisija*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 84. punkts).
- 78 Kas attiecas uz pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju, apelācijas sūdzības iesniedzēji, ciktāl tie norāda, ka Ēģiptes iestāžu tiesiskās palīdzības lūgums, kas ir aprakstīts tostarp pārsūdzētā sprieduma 128., 130. un 137. punktā, nesniedzot pierādījumu, ka pret pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju Ēģiptē tiktu veikta kriminālvajāšana, un, it īpaši, ka Vispārējā tiesa, konstatējot pret viņu veiktās tiesas izmeklēšanas attiecībā uz valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, ko viņš ir izdarījis kā agrākais Ēģiptes deputāts, esamību, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, patiesībā vēlas panākt pierādījumu jaunu vērtējumu, nenorādot uz jēlkādu Vispārējās tiesas veiktu pierādījumu sagrozīšanu. Tādējādi šis arguments ir jāatzīst par nepieņemamu.

- 79 Apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, ka neesot neviena pierādījuma, ka rikojums būtu izdots “par valsts līdzekļu nelikumīgu izlietošanu saskaņā ar ANO Konvenciju par cīņu pret korupciju”, tāpat ir jānorāda, jo no paša palīdzības lūguma izriet, ka pret pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju Ēģiptē tiek veikta kriminālvajāšana un ka Ēģiptes iestādes kā palīdzības lūguma tiesisko pamatu ir norādījušas šo konvenciju, tostarp atsaucoties uz tās 17.–19., 23. un 31. pantu.
- 80 Runājot par otro līdz ceturto apelācijas sūdzības iesniedzēju, lai gan pārsūdzētā sprieduma 131. punktā Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka neviens dokuments neliecina par to, ka pret viņām Ēģiptē tiktu veikta kriminālvajāšana par valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās faktiem, minētā sprieduma 132. punktā tā ir konstatējusi, ka viņu līdzekļi ir tikuši apķīlāti saskaņā ar Ēģiptes ģenerālprokurora rikojumu, ko ir apstiprinājusi krimināltiesa un kas ir saistīts ar izmeklēšanu saistībā ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.
- 81 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, ka viņu līdzekļu Ēģiptē veiktā apķīlāšana nepierādot tiesvedības pret otro līdz ceturto apelācijas sūdzības iesniedzēju esamību, ir pietiekami atgādināt, ka šo apķīlāšanu ir uzdevis veikt Ēģiptes ģenerālprokurors un to ir apstiprinājusi krimināltiesa, kas ir uzskatāma par tiesu iestādi. Apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, ka šai apķīlāšanai esot tikai preventīvs raksturs, ir nepamatots, ievērojot, ka šo apķīlāšanu ir uzdevušas veikt tiesu iestādes un ka pasākuma preventīvais raksturs tam neatņem tiesu iestāžu raksturu.
- 82 Tādējādi Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 134. punktā secinot, ka, Lēmuma 2011/172 pielikumā otro līdz ceturto apelācijas sūdzības iesniedzēju kvalificējama par personām, attiecībā uz kurām Ēģiptē tiek veikta tiesvedība, kas ir saistīta ar izmeklēšanu sakarā ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, Padome nav pieļāvusi nedz kļūdu faktos, nedz arī kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā.
- 83 Apelācijas sūdzības iesniedzēji tāpat norāda uz apsūdzības, kas ir tikusi izvirzīta pret pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju, politisko mērķi, kā arī attieksmi, kāda pret viņu esot tikusi izrādīta Ēģiptē, pārkāpjot tiesiskas valsts noteikumus. Tomēr viņi nedz precizē, uz kādu Vispārējā tiesā izklāstītu pamatu tā nebūtu atbildējusi, nedz arī pierāda, kādā veidā Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 84 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, pārbaudot ierakstīšanu Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pielikumā esošajos sarakstos, Vispārējai tiesai esot bijusi jāņem vērā fiziskas personas pašas dalība attiecīgajā regulējumā norādīto darbību īstenošanā. Tomēr ir jānorāda, ka Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā paredzētais kritērijs, saskaņā ar kuru tiek iesaldēti visi tādu personu un vienību līdzekļi un saimnieciskie resursi, kuras ir identificētas kā atbildīgas par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, ir jāinterpretē tādējādi, ka par ierobežojošo pasākumu pamatu tas ļauj izmantot tiesvedības saistībā ar tiesas izmeklēšanu attiecībā uz valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos esamību, neizvirzot prasību par attiecīgās personas pašas dalību. No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju norādītā un šī sprieduma 57. punktā minētā judikatūra neattiecas uz lietu.
- 85 Ņemot vērā visus šos apstākļus, otrais pamats ir jānorāda.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 86 Ar savu trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, nospriežot, ka Lēmumā 2011/172 un Regulā Nr. 270/2011 Padome ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

- 87 Viņi norāda, ka viņu ierakstīšanu šo tiesību aktu pielikumā esošajos sarakstos Padome esot pamatojusi tikai ar viena veida pamatojumu, kurš attiecībā uz katru no viņiem ir identisks, t.i., ka katrs no viņiem esot “persona, pret kuru Ēģiptes iestādes ir uzsākušas tiesvedību saistībā ar valsts līdzekļu nelikumīgu izlietošanu saskaņā ar ANO Konvenciju par cīņu pret korupciju”. Šāds pamatojums esot neskaidrs un neļaujot noteikt “specifiskus un konkrētus” iemeslus, kuru dēļ apelācijas sūdzības iesniedzējiem ir tikuši noteikti ierobežojošie pasākumi. Padomes norādītā pamatojuma neprecīzo raksturu pastiprinot būtiskas atšķirības starp Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 dažādu valodu redakcijām, un tas liedzot apelācijas sūdzības iesniedzējiem iespēju vislabāk aizstāvēt savas tiesības.
- 88 Padome norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nepaskaidrojot, kādā veidā Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apstiprinot ierakstīšanas pamatojuma redakcijas spēkā esamību. Katrā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēji esot saņēmuši visus savai aizstāvībai nozīmīgos dokumentus.
- 89 Turklāt tā uzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji pirmo reizi norādot uz grūtībām, ko rada atšķirības starp Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 dažādu valodu redakcijām. Tā atgādina, ka tiesvedībā apelācijas sūdzības iesniedzēji vienmēr esot izmantojuši angļu valodu, kādēļ esot grūti saskatāms, kādā veidā atsauce uz apstrīdēto pasākumu angļu valodas redakciju tiem būtu liegusi aizstāvēties ar labākiem iespējamiem nosacījumiem.
- 90 Komisija norāda, ka šo tiesību aktu pamatojums esot pietiekams.

Tiesas vērtējums

- 91 Pārsūdzētā sprieduma 107.–109. punktā Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, ir atgādinājusi judikatūru attiecībā uz tiesību aktu un it īpaši tādu tiesību aktu, ar kuriem tiek noteikti ierobežojoši pasākumi, tādi kā līdzekļu iesaldēšana, pamatojumu.
- 92 Pēc tam, kad pārsūdzētā sprieduma 113. punktā tā bija pārbaudījusi norādes attiecībā uz Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 tiesisko pamatu, šī sprieduma 114. punktā tā ir pārliecinājusies, ka apsvērumi par faktiem, uz kuru pamata Padome ir nolēmusi piemērot līdzekļu iesaldēšanu, ir pietiekami detalizēti, lai apelācijas sūdzības iesniedzēji varētu apstrīdēt to atbilstību Padomē un pēc tam – Savienības tiesā. Minētā sprieduma 115. punktā tā ir pārliecinājusies, ka minētie apsvērumi nav balstīti uz stereotipiem, bet gan ir vērsti uz apelācijas sūdzības iesniedzēju situācijas izvērtēšanu.
- 93 Pārsūdzētā sprieduma 116. punktā Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, ir nospriedusi, ka Lēmumā 2011/172 un Regulā Nr. 270/2011 ir norādīti tiesiskie un faktiskie apstākļi, kas to autora ieskatā pamato šos aktus, un ka to tekstā ir skaidri norādīta Padomes izmantotā argumentācija.
- 94 Tādējādi trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 95 Ar savu ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, pārsūdzētā sprieduma 158.–185. punktā nospriežot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā nav pārkāptas, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

- 96 Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka Lēmums 2011/172 un Regula Nr. 270/2011 ir pietiekami pamatoti akti. Tāpat tā neesot ņēmusi vērā, ka tiesiskās palīdzības lūguma kopiju apelācijas sūdzības iesniedzēji ir saņēmuši tikai četrus mēnešus pēc šī lēmuma un šīs regulas pieņemšanas, t.i., pēc prasības Vispārējā tiesā celšanas datuma. 2011. gada 29. jūlija vēstulē sniegtā informācija esot nepilnīga. Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi, vai Padomes izmantotie fakti, uz kuriem balstās apelācijas sūdzības iesniedzēju ierakstīšanas šo tiesību aktu pielikumā esošajos sarakstos pamatojums, ir pierādīti. Vispārējās tiesas konstatējums, ka otrā līdz ceturta apelācijas sūdzības iesniedzēja šajos sarakstos ir tikušas ierakstītas likumīgi, esot balstīts uz citu pamatojumu, nevis to, ko ir sniegusi Padome.
- 97 Padome norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nepierādot, kādā veidā tiem nebūtu bijusi iespēja pilnībā izmantot savas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo viņiem esot bijusi iespēja celt prasību atcelt tiesību aktu likumā paredzētajā termiņā un šīs prasības ietvaros viņi esot apstrīdējuši tieši tos pašus apstākļus kā tie, kas viņiem ir tikuši paziņoti, atbildot uz informācijas lūgumiem, kurus viņi nosūtīja pēc Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pieņemšanas.
- 98 Padome un Komisija atgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 164. un 165. punktā Vispārējā tiesa esot konstatējusi, ka Padome ir paziņojusi apelācijas sūdzības iesniedzējiem viņu aizstāvībai nepieciešamos dokumentus. Apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīdot šos pārsūdzētā sprieduma punktus.
- 99 Attiecībā uz pārējiem argumentiem Padome norāda, ka tā uz tiem jau esot atbildējusi saistībā ar citiem pamatiem.

Tiesas vērtējums

- 100 Pārsūdzētā sprieduma 158.–185. punktā, uz ko ir vērsts ceturtais pamats, Vispārējā tiesa ir atbildējusi uz apelācijas sūdzības iesniedzēju izteiktajiem trīs dažādiem argumentiem.
- 101 Vispirms pārsūdzētā sprieduma 159.–166. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentam, ka pierādījumi, uz kuru pamata viņu līdzekļi ir tikuši iesaldēti, tiem neesot tikuši paziņoti, trūkst faktiskā pamatojuma. Pārsūdzētā sprieduma 164. un 165. punkts, kuros Vispārējā tiesa konstatē, ka Padome esot paziņojusi apelācijas sūdzības iesniedzējiem viņu aizstāvībai nepieciešamos dokumentus, ir izteikti šādā redakcijā:

“164Pirmkārt, no lietā esošajiem dokumentiem izriet, ka ar [...] 2011. gada 7. jūnija vēstuli Padome atbildēja uz 2011. gada 1. aprīļa lūgumu, paziņojot, ka tā ir norādījusi prasītājiem uz “Ēģiptes ārlietu ministra 2011. gada 13. februāra dokumentu, kurā ir ietverts Ēģiptes ģenerālprokurora lūgums iesaldēt noteiktu agrāko ministru un amatpersonu līdzekļus, pamatojoties uz Apvienoto Nāciju Konvenciju par cīņu pret korupciju, ar kuru [pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs] ir iekļauts attiecīgo personu sarakstā”. Šis 2011. gada 13. februāra dokuments ir pievienots Padomes vēstulei.

165 Otrkārt, ar iepriekš 125. punktā minēto 2011. gada 29. jūlija vēstuli Padome atbildēja tostarp uz 2011. gada 13. maija vēstuli. Tā aicināja prasītāju advokātu biroju aplūkot ne tikai “informāciju, kas jau ir paziņota ar iepriekšējo Padomes 2011. gada 7. jūnija vēstuli”, bet arī “Ēģiptes misijas [Eiropas Savienībā] 2011. gada 24. februāra notu [...], kurā ir iekļauts tiesiskās palīdzības lūgums, kura autors ir Ēģiptes ģenerālprokurors”. Šī nota, kā arī tiesiskās palīdzības lūgums, kas ir aprakstīti attiecīgi iepriekš 126. un 128. punktā, ir pievienoti minētajai Padomes vēstulei.”

- 102 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēji nav izvirzījuši faktu vai pierādījumu sagrozīšanu, saskaņā ar šī sprieduma 77. punktā minēto judikatūru ceturtais pamats tiktāl, ciktāl tas ir vērsts uz pārsūdzētā sprieduma 159.–166. punktu, ir jānoraida.

- 103 Turpinot pārsūdzētā sprieduma 167.–170. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu attiecībā uz Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pamatojuma trūkumu.
- 104 Šajā ziņā šī sprieduma 93. punktā jau ir ticis konstatēts, ka, nospriežot, ka šie tiesību akti ir pietiekami pamatoti, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tātad ceturtais pamats tiktāl, ciktāl tas ir vērst pret pārsūdzētā sprieduma 167.–170. punktu, ir jānoraida.
- 105 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 171.–185. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi vairākus apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus, kas ir vērsti uz to, lai pierādītu viņu tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu. Aplūkojamā pamata ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka tiesiskās palīdzības lūguma kopija, kas ir pamata pierādījums, uz kuru ir balstīts Lēmums 2011/172 un Regula Nr. 270/2011, viņiem ir tikusi paziņota 2011. gada 29. jūlijā, t.i., vairāk nekā četrus mēnešus pēc šo tiesību aktu pieņemšanas. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēji, pretēji Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 182. punktā izteiktajam vērtējumam, uzskata, ka Padome viņiem neesot atbildējusi “savlaicīgi”.
- 106 Ir pietiekami konstatēt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav izteikuši šo argumentu Vispārējā tiesā, no kā izriet, ka apelācijas stadijā viņi nevar norādīt pieņemamu [argumentu] par Vispārējās tiesas šajā ziņā pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā esamību.
- 107 Tādējādi ceturtais pamats ir jānoraida.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 108 Ar savu piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, nospriežot, ka iejaukšanās viņu tiesībās uz īpašumu un/vai uzņēmējdarbības brīvībā ir samērīga, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 109 Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi iespēju izmantot mazāk apgrūtinājošus pasākumus par ierobežojošo pasākumu, lai sasniegtu nospraustos mērķus. Pārsūdzētā sprieduma 207. punktā tā esot vienīgi norādījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav pierādījuši, ka Padome būtu varējusi apsvērt noteikt pasākumus, kas būtu mazāk ierobežojoši, bet tikpat piemēroti kā tie, kas ir paredzēti Lēmumā 2011/172 un Regulā Nr. 270/2011. Turklāt Vispārējā tiesa neesot izskatījusi katra apelācijas sūdzības iesniedzēja situāciju individuāli. Šādu kļūdu neesamības apstākļos Vispārējā tiesa noteikti būtu secinājusi, ka attiecīgie ierobežojošie pasākumi veido nesamērīgu iejaukšanos apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesībās uz īpašumu un/vai uzņēmējdarbības brīvībā.
- 110 Padome atgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 187.–217. punktā Vispārējā tiesa esot detalizēti izskatījusi pasākumu samērīgumu. Turklāt katra apelācijas sūdzības iesniedzēja situācijas pārbaude neesot bijusi nepieciešama, jo attiecīgie ierobežojošie pasākumi neesot uzskatāmi par sankciju par prezumētu vai pierādītu pārkāpumu un tādēļ tie neesot bijuši jāpielāgo personu, uz ko šie pasākumi ir vērsti, rīcībai. Šajā ziņā Padome norāda, ka nedz Vispārējā tiesā, nedz arī Tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēji neesot norādījuši ne uz vienu apstākli, kas attaisnotu šādu diferencētu attieksmi. Tādējādi viņi kļūdaini apgalvojot, ka Vispārējā tiesa, neņemot vērā kādu argumentu, ir pieļāvusi kļūdu, jo šis arguments tajā vispār nav ticis izvirzīts.

Tiesas vērtējums

- 111 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma tās apstrīdētās daļas, kuru atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti apelācijas sūdzības pamatošanai (skat. tostarp spriedumus Francija/*Monsanto* un Komisija, C-248/99 P, EU:C:2002:1, 68. punkts, kā arī *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 46. punkts).
- 112 Apelācijas sūdzības iesniedzēji nenorāda nevienu juridisku argumentu, lai pierādītu, ka pārsūdzētā sprieduma 205.–209. punktā, kuros Vispārējā tiesa ir veikusi attiecīgo ierobežojošo pasākumu samērīguma pārbaudi, ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi apstrīd pārsūdzētā sprieduma 207. punktā norādīto un šī sprieduma 109. punktā atgādināto Vispārējās tiesas pamatojumu, kurā tā ir norādījusi, ka viņi nav pierādījuši, ka būtu iespējams noteikt mazāk ierobežojošus pasākumus, pat nemēģinādami pierādīt, ka viņu būtu snieguši šādus pierādījumus Vispārējā tiesā.
- 113 Saistībā ar katra apelācijas sūdzības iesniedzēja personīgo situāciju ir pietiekami atgādināt, ka viņu ierakstīšanas Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pielikumā esošajos sarakstos pamatotību Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi, atbildot uz prasības atcelt tiesību aktu ceturto pamatu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa ir atsaukusies uz Lēmuma 2011/172 1. panta 3. punktu, saskaņā ar kuru dalībvalstu kompetentas iestādes, pastāvot noteiktiem nosacījumiem, katrā konkrētā gadījumā var atļaut noteiktus iesaldētus līdzekļus vai saimnieciskos resursus atbrīvot vai darīt pieejamus. Regulas Nr. 270/2011 4. pantā ir ietverta līdzīga tiesību norma. Ņemot vērā līdzekļu iesaldēšanas īpašo mērķi attiecībā uz visiem apelācijas sūdzības iesniedzējiem, t.i., bloķēt līdzekļus, kas apelācijas sūdzības iesniedzēju īpašumā varētu būt nonākuši, nelikumīgi piesavinoties valsts līdzekļus un radot kaitējumu Ēģiptes iestādēm, pasākumu pagaidu un atgriezenisko raksturu, kas ir uzsvērts pārsūdzētā sprieduma 209. punktā, un minētās tiesību normas, kas katrā konkrētā gadījumā ļauj atbrīvot noteiktus līdzekļus, Vispārējai tiesai nebija jāveic ierobežojošā pasākuma samērīguma pārbaude attiecībā uz katru no apelācijas sūdzības iesniedzējiem.
- 114 No minētā izriet, ka piektais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par sesto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 115 Ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, nospriežot, ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 116 Pārsūdzētā sprieduma 235. un 236. punktā Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka Padome ir ievērojusi Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punktā paredzētos kritērijus. Turklāt, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 237. punkta, Padomes argumenti “[liekot] pieņemt, ka Padomei ir bijis jāpārbauda, vai viņi ir krimināltiesiski atbildīgi par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos”.
- 117 Padome un Komisija norāda, ka atbilde uz šiem argumentiem jau esot tikusi sniegta, atbildot uz citiem apelācijas sūdzības pamatiem.

Tiesas vērtējums

- 118 Ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda uz savu argumentāciju, kas ir sniegta, lai atbalstītu otro pamatu, un līdz ar to apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu attiecībā uz viņu ierakstīšanas Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 pielikumā esošajos sarakstos pamatotību. Tā kā, izskatot otro pamatu, Tiesa šo Vispārējās tiesas vērtējumu ir apstiprinājusi, no tā izriet, ka sestais pamats ir jānoraida kā nepamatots.
- 119 Tā kā visi pamati ir tikuši noraidīti, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 120 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 121 Atbilstoši tā paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 122 Tā kā Komisija un Padome ir prasījušas piespriet apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tiem spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**
- 2) ***Ahmed Abdelaziz Ezz, kā arī Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin un Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggat* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes un Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]